Η σχέση μας και ο σύνδεσμός μας με τον Κύριο Ιησού († Αρχ. Χριστόδουλος Φάσσος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 30 Μαΐου, 2008

Κυριακή του Τυφλού, Ιω. Θ΄, 1-38

Ο τυφλός του αυριανού Ευαγγελίου, αδελφοί μου, με το άνοιγμα των εκ γενετής εσφραγισμένων οφθαλμών του, με το αντίκρυσμα της ομορφιάς τού γύρω κόσμου αντικρύζει - συγχρόνως με τα μάτια τής ψυχής του - και το φως τής πίστεως στο Φωτοδότη. Συνδέεται τόσο στενά με τον άγνωστο ευεργέτη του, ώστε καμμία δύναμη δεν μπορεί να τον αποσπάσει απ' αυτόν. Απόδειξη η κραταιά μάχη πίστεως και αφοσιώσεως στον Ιησού, που δίνει με τους σκληροτράχηλους Φαρισαίους και την οποία μας περιγράφει η αυριανή ευαγγελική περικοπή.

Οι άπιστοι άρχοντες των Ιουδαίων με αφορμή τη θεραπεία του τυφλού που έγινε Σάββατο, δηλαδή ημέρα αργίας κατά το Νόμο, επιστρατεύουν παραλογισμούς και αυθαιρεσίες, για να συσκοτίσουν την αλήθεια. Ζητούν, με την απειλή του αποσυναγώγου προς τους γονείς του τυφλού ή με την παράλογη προσπάθεια να πεισθεί ο ίδιος ο τυφλός ότι δεν ανέβλεψε δια του Ιησού, να μειώσουν στα μάτια του θεραπευθέντος τυφλού το θείο μεγαλείο του Ευεργέτη του.
Στην αρχή εμφανίζονται σαν φρουροί των εθνικών και θρησκευτικών παραδόσεων «*ημείς του Μωϋσέως εσμέν μαθηταί*» (Ιω. Θ', 28), λέγουν, «*τούτον ουκ οίδαμεν πόθεν εστίν*» (Ιω. Θ', 29). Αμέσως όμως η μάσκα του φύλακα των παραδόσεων σχίζεται από τον απλούστατο συλλογισμό του πρώην τυφλού: «*Εν γαρ τούτω θαυμαστόν εστίν, ότι υμείς ουκ οίδατε πόθεν εστί, και ανέωξέ μου τους οφθαλμούς*» (Ιω. Θ', 30), αυτό λέγει είναι το παράδοξον, ότι, ενώ εσείς τον αγνοείτε, όμως Αυτός μου άνοιξε τα κλειστά μάτια. Στη συνέχεια οι Ιουδαίοι συκοφαντούν και διαβάλλουν τον Ιησού: «*Ούτος ο άνθρωπος*», λέγουν, «*ουκ εστί παρά του Θεού, ότι το Σάββατον ου τηρεί*» (Ιω. Θ', 16). Αλλά και αυτό το επιχείρημα συντρίβεται στο βράχο της πίστεως του θεραπευθέντος τυφλού στην αγιότητα του Ευεργέτη του και απαντά: «*Οίδαμεν ότι αμαρτωλών ο Θεός ουκ ακούει..., ει μη ην ούτος παρά Θεού, ουκ ηδύνατο ποιείν ουδέν*» (Ιω. Θ', 31-33). Εάν ο Ευεργέτης μου δεν ήταν απεσταλμένος του Θεού, δεν θα μπορούσε να κάνει αυτό το θαύμα. Οι αμαρτωλοί δεν θαυματουργούν. Εκείνοι τέλος τον υβρίζουν, τον απειλούν, τον κακοποιούν. «*Εν αμαρτίαις συ εγεννήθης όλος*», λέγουν στον τυφλό, «*και εξέβαλον αυτόν έξω*» (Ιω. Θ', 34). Δεν κατορθώνουν όμως τίποτε. Γιατί; Ακριβώς γιατί εκείνος έχει συνδεθεί αδιάσπαστα με το θείο Ευεργέτη του. Τον έχει τοποθετήσει τόσο βαθιά στην καρδιά του, ώστε ούτε οι σαρκασμοί, ούτε οι ύβρεις, ούτε οι απειλές, ούτε ακόμα και ο

λιθοβολισμός είναι ικανά να ξερριζώσουν από την καρδιά του το Σωτήρα του. Γι' αυτό, όταν ο Κύριος τον ερώτησε «*συ πιστεύεις εις τον Υιόν του Θεού;*», απήντησε με αληθινή φλόγα ψυχής: «*Και τις εστί, Κύριε, ίνα πιστεύσω εις αυτόν;*» Κι όταν ο Σωτήρας τού αποκαλύπτει τη θεία ταυτότητά Του, τότε σπεύδει να διακηρύξει: «*Πιστεύω, Κύριε΄ και προσεκύνησεν αυτώ*» (Ιω. Θ', 38). Αυτή η κραυγή «*πιστεύω, Κύριε*» δεν είναι μόνον μια θαρραλέα ομολογία πίστεως, είναι προπάντων κραυγή καρδιάς που φανερώνει την εσωτερική στενή σχέση αγάπης και το βαθύ σύνδεσμο της ψυχής του ευεργετημένου τυφλού με τον Ευεργέτη του.
Αυτή η κραυγή πρέπει να συγκλονίζει κάθε αληθινό χριστιανό και να εκφράζει όχι μόνο την πίστη μας, αλλά και τον ιδικό μας ισχυρό δεσμό με τον ευεργέτη και φωτοδότη Κύριο μας. Εκείνον που μας αγαπά με άπειρη αγάπη, που μας τρέφει με ουράνιο μάννα, το άγιο Σώμα και Αίμα Του, και μας κάνει μέλη του μυστικού σώματός Του, της Εκκλησίας Του, και ναούς του Αγίου Πνεύματός Του. Αυτόν το βαθύ δεσμό της ψυχής με τον ευεργέτη Κύριο εκφράζουν τα λόγια του θείου αποστόλου Παύλου, όταν γράφει στους χριστιανούς της Ρώμης: «*Τίς ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; Θλίψις ή στενοχώρια ή διωγμός ή λιμός ή γυμνότης ή κίνδυνος ή μάχαιρα; ... Πέπεισμαι γαρ ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή... ούτε τις κτίσις ετέρα δυνήσεται ημάς χωρίσαι από της αγάπης του Θεού της εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών*» (Ρωμ. Η', 35-39). Οι εκφράσεις αυτές δεν είναι σχήματα λόγου, δεν πρόκειται για ρητορικό πυροτέχνημα, πρόκειται για τη βαθιά και αδιάστατη αγάπη, για το θείο έρωτα του μεγάλου Αποστόλου Παύλου προς το Χριστό, που Τον εγκατέστησε κυρίαρχο στο βάθος του είναι του σύμφωνα με τη δική του ομολογία: «*Ζω δε ουκέτι εγώ, ζη δε εν εμοί Χριστός*» (Γαλ. Β', 20). Αλλά και οι πρώτες σελίδες της εκκλησιαστικής μας ιστορίας είναι πλημμυρισμένες από υψηλότατο και ηρωικό φρόνημα αγάπης και αφοσιώσεως των πιστών στο Χριστό. Μάρτυρες και ομολογητές, πρόγονοι πνευματικοί και διδάσκαλοί μας στην πίστη, μας μεταγγίζουν αυτό το ίδιο φρόνημα της αφοσιώσεως στο Σωτήρα και Λυτρωτή Χριστό, που το βλέπουμε και στον τυφλό του αυριανού Ευαγγελίου.
- Εξόμοσε, βρίσε το Χριστό και σε ελευθερώνω, φωνάζει ο Ρωμαίος ανθύπατος στο γέροντα επίσκοπο της Σμύρνης Πολύκαρπο. Και εκείνος αποκρίνεται:
- Ογδόντα έξη χρόνια Τον υπηρετώ και σε τίποτα δεν με έβλαψε. Πώς μπορώ να υβρίσω το Βασιλέα και Σωτήρα μου;
«*Εγώ υπέρ Θεού αποθνήσκω*», γράφει ο θεοφόρος Ιγνάτιος. «*Σίτος ειμί Θεού και δι' οδόντων θηρίων αλήθομαι, ίνα καθαρός άρτος ευρεθώ του Χριστού*» (Ignatius Scr. Eccl. Epistulae VII genuinae, 4, 1, 5 TLG).
Ο Αγιος Μακάριος ο Αιγύπτιος γράφει: «*Οπως μια κόρη, που είναι ομορφότερη και σοφότερη και πλουσιότερη από όλες, αν πάρει για άντρα της κάποιον τιποτένιο και άσχημο και τον ξεντύσει τα λερωμένα ρούχα και τον ντύσει βασιλική στολή και βάλει στο κεφάλι του την κορώνα και καθήσει μαζί του, του δίνει βασιλική αξία, έτσι και ο Θεός ενεργεί για τον ταλαίπωρο και ταπεινό άνθρωπο*» (Pseudo-Macarius Scr. Eccl. Homiliae spirituals 50, Collectio H, 002, occurrence 1, homily 7, 8, TLG). Η βαθιά συναίσθηση των πνευματικών αλλά και των υλικών δωρεών, που μας

χορήγησε και μας χορηγεί ο Θεός, η επίγνωση του πνευματικού ύψους που ο Κύριος με τη δική Του ταπείνωση και συγκατάβαση μας ανύψωσε, βαθαίνει και στερεώνει μέσα στις καρδιές μας την προς Αυτόν αγάπη και αφοσίωσή μας.
Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέγει: «*Και γαρ εραστής μυριάκις αν έλοιτο υπέρ ερωμένης κατασφαγήναι, καίτοι ουδέν μετά θάνατον προσδοκών παρ' εκείνης. Ούτω δη και ημάς δει ου βασιλείας προσδοκίας μηδέ άλλη τινί των μελλόντων αγαθών ελπίδι, αλλά δι' αυτόν τον Θεόν πάντα πάσχειν. Ταύτα ουν εννοούντες φιλούμεν τον Θεόν ου δια τα αυτού, αλλά δι' Αυτόν*» (Ioannes Chrysostomous, Expositiones in Psalmos, 55, 105, 25, TLG). Δηλαδή εκείνος που αγαπά πολύ μια γυναίκα προτιμάει μύριες φορές να κατασφαγεί για την αγαπημένη του, αν και τίποτε δεν περιμένει από αυτή μετά το θάνατό του. Ετσι, λοιπόν, πρέπει και μεις οι πιστοί, όχι για την προσδοκία της Βασιλείας των Ουρανών ούτε για τίποτε άλλο από τα μέλλοντα αγαθά που ελπίζουμε, αλλά μόνον και μόνον για την αγάπη του Θεού όλα να τα υποφέρουμε. Αυτό, λοιπόν, αφού το καταλάβουμε καλά, ας αγαπάμε αποκλειστικά και μόνον το Θεό.
Αυτή πρέπει να είναι η σχέση μας και τέτοιος ο σύνδεσμός μας με το θεάνθρωπο Κύριό μας· σχέση ισχυρή, ειλικρινής, αδιάσπαστη, ισόβια, μέχρι θανάτου. Σύνδεσμος που να μην έχουν τη δύναμη να τον διασπάσουν οι σαρκασμοί της αμαρτίας ούτε ακόμη και οι διωγμοί των αθέων.
Αγαπητοί, ο τυφλός του αυριανού Ιερού Ευαγγελίου με τη θαυμαστή αγάπη και αφοσίωσή του στον ευεργέτη του Ιησού μάς καλεί σε έλεγχο και εξακρίβωση της σχέσεώς μας με τον Κύριο Ιησού Χριστό. Στον κυκεώνα των ιδεολογιών που κυκλοφορούν στις ημέρες μας δοκιμάζεται η ποιότητα της πίστεώς μας. Αλλά όταν δοκιμάζεται η πίστη, ουσιαστικά δοκιμάζεται η σχέση μας και ο σύνδεσμός μας με το Σωτήρα Χριστό. Γι' αυτό είναι ανάγκη στις κακές αυτές ημέρες, που άθεοι, υλιστές, μαρξιστές, μασώνοι και κάθε είδους αιρετικοί κτυπούν την ορθόδοξη πίστη, να διερωτηθούμε. **Τί μαρτυρία δίνουμε εμείς με την καθημερινή μας ζωή για τη σχέση που μας συνδέει με το λυτρωτή μας; Ποιά είναι η ποιότητά της; Είναι σαν του Αποστόλου Παύλου και των άλλων Αποστόλων, των Μαρτύρων και των Ομολογητών και των Αγίων μας, που έμειναν ενωμένοι με το Χριστό έως θανάτου;** Είναι όπως των ορθοδόξων αδελφών μας της Ρωσίας και της Βορείου Ηπείρου που προτιμούν φυλακίσεις, εξορίες, αργό μαρτυρικό θάνατο, παρά να ξεκολλήσουν την καρδιά τους από το Χριστό; **Οι καιροί μας ζητούν χριστιανούς όχι αναιμικούς με τυπική θρησκευτικότητα, που παραδίδουν τα όπλα με την πρώτη αντίδραση, αλλά χριστιανούς ήρωες, που να φλέγονται από αγάπη Χριστού, έτοιμοι να δώσουν την καλή μαρτυρία με τον άγιο βίο τους και με την αδιάσπαστη ενότητά τους με τον Κύριο και Σωτήρα μας.**

(Από το βιβλίο του † Αρχ. Χριστοδούλου Φάσσου, «Η Συγκατάβαση του Θεού και η Ευθύνη του Ανθρώπου», Εκδόσεις «ΤΑΩΣ» 2008)